

ANDRAŽ POLIČ

Pod kostanji

Maši

Nikoli ne dežuje le zaradi dežja.
 Ko umaknem telo iz krušne votline,
 se počasi ohlajam
 in moja zapečena koža hrskne v tvojih zobeh.
 Poljubezenska otožnost:
 pijeve studenec dima,
 kolobarji misli se vrtinčijo pod stropom,
 oblaki so pogoltnili še zadnji žarek.
 Moja dlan je tvoja knjiga,
 v tistem preseku usode domuješ
 in jaz sem potovalni kovček,
 napolnjen z otroškimi spomini:
 čigava je ta pisana obleka,
 ki jo skrivaj oblačiš le zase,
 in neštete fotografije,
 ta barvna popkovina
 brez okusa,
 skodelica čaja za Prousta?

Nikoli ne dežuje le zaradi dežja,
 stara mama bi rekla,
 da se očistijo grehi,
 reči, ki jih nikoli nisem razumel,
 ker jih ni bilo potrebno razumeti.

Postajajo mi bližje te pregovorne resnice,
ta črna usedlina,
kot da bi s presihanjem odprl babilonske duri
in spustil v zavetje izgubljene duše.

Okoli popka se igra tvoj jezik,
malo potno jezero okušaš
in srkaš mojo dragoceno sol.
Zate sem vodnjak za kovance želja,
ko odideš, verjameš, da se boš vrnila.

Nikoli ne dežuje le zaradi dežja.

Oče van Gogha

Damjanu

Sedim na stolu brez ušesa,
nož mi padel je na tla,
krvavi madeži po steni.
Res je, nisem več kubist.
Slika razmesarjena v kotu,
ogorčeni obrazi, prekajene pipe,
nedotaknjene solate
in pozabljen vžigalnik: J. C. Daison,
brez prebite pare, brez solza je odšla.
Nekdo je poklical rešilca
in nekdo je fotografiral.

Spal sem vse do jutra, ko se oglasijo cerkve,
in prislonil edino uho na mehek les,
zdaj vem, kako mirno doni očetova miza.

Flamenko

Jasmini

V očeh lesket umrlega cigana
senca bolečine,
udarec konja, nežen kot metuljev let,
in smrtonosno natančen preobrat akorda,
iz patosa v ostri zven samote

ravnice neobrzdane neveste
Lorca uročene melodije
temni angel poželenja, plesalka v breztežni igri

vzajemna radost darovanja.
Prsti zraka,
nevidno hitri, lahkomiselni arpeggi,
ognjena spogledovanja,
niti vzdih za premislek.

Dojke božajo napete strune,
sonce se topi na koži inštrumenta,
zabrisane konture,
oblike, zlite v eno.

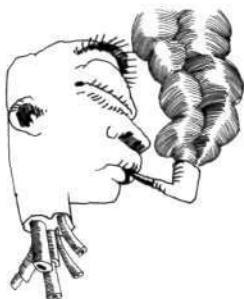
Šah poezije

Vasji

Biserna ogrlica kraljice
odločitev belega je žrtev, ki odpira prostor
olesenele sanje ranjenega
pogled v izračunano predajo
nepredvidena omotica ljubezni.

Za zaveso konjenica
žametna kopita preobrata
krvaveča prisega in zapečateni usta
črno nebo
plimovanje maternice in dihanje gora.

Nikoli kršena pravila
le pogled nasprotnika
pogled:
globočina utrinkov in zmaga, ki zbledi
mandala smrtnosti.

Južni križ

Primožu – D.

Čista koža Argentine,
Južni križ visi nad mano,
nisem sam na tej polobli,
piješ zenice nesmrtnih gora,
nacejaš se s krvjo konjskih step,
ogledalo usmerjaš v nebo in iščeš svoj pravi obraz.
Še zmeraj kličeš minule sanje,
tvoj spomin je šumeča reka,
roko mi polagaš na srce,
kjer utripa ritem poželenja,
topi se led na shojenih poteh,
kamni tiho stokajo, ko mi koplješ posteljo v trdo zemljo.
Svet se je postavil na glavo,
zvezde so tukaj drugačne,
le midva ostajava ista.
Umivaš mi roke s svojimi poljubi,
da preden sedeva k večerji,
odpojeva molitev
za obredno odrešitev,
za čas, ko ostajava živa.

Ljubezenska fuga

Otrokom otoka

Korenine trsja stražijo vetrovno zemljo,
da ne zdrsne v objem morja.
Kamne sosednega sveta smo položili v mehka tla,
jih škropili s svetim vinom
in je škrlatna trta zaščitila zidove,
da ne razpokajo od mokrega časa.
In majhne špranje nesoglasja smo zacelili z malto:
Brane in Jernej sta prinesla pesek,
Vasja vodo,
Maša in Ksenča sta zamešali čarobni zvarek.
Ostali smo za vedno,
s pomirjenim pogledom,
ujetim v vetrovna obzorja.

